

ROMANA

Kandy Sherherd
A botránykirálynő

Nina Harrington
Napsütötte románc

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Kandy Shepherd, 2018 – Vinton Kiadó Kft., 2026

A ROMANA 841. eredeti címe: *Best Man and the Runaway Bride*

(Harlequin Mills & Boon, Romance)

• *Magyarra fordította:* Deák B. Miklós

© Nina Harrington, 2012 – Vinton Kiadó Kft., 2026

A Romana 842. eredeti címe: *My Greek Island Fling* (Harlequin Mills & Boon, RIVA)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2014)

• *Magyarra fordította:* Németi Anita

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA 841-842. számában, 2026

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-615-108-191-4

A Romana a Vinton Kiadó Kft. időszaki kiadványa.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2026

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Telefon: +36-30-300-9899; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Ügyfélszolgálat (megrendelés, reklamáció): elofizetes@hungaropress.hu;

+36-30-447-6114 (munkanapokon)

Előfizetés: <https://hungaropress.hu/hu/romantikus-sorozatok>

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Kandy Sherherd

A botránykirálynő

1. FEJEZET

Hol van a menyasszony? Már fél órája a templomban kellene lennie!

Max Conway türelmetlenül járkált fel-alá a történelmi szépségű homokkő épület előtti járdán. Mint vőfélynak, az ő feladata volt bejelenteni a menyasszony érkezését. Ismét ránézett az órájára. A menyasszony kicsit késni szokott, de ennyit...? Nem csoda, hogy a vőlegény, aki egyedül áll az oltár előtt, komor arcot vág.

Orgonazene szűrődött ki a templom ablakain. Max kétségbeesett, amikor az orgonista harmadszor is eljátszotta az esküvői műsorát. A feszültség egyre nőtt, miközben az esküvői vendégek csak vártak... és vártak.

Max megnézte a navigációs alkalmazást a telefonján, hogy van-e valahol dugó. De az összes út, amely a Sydney előkelő keleti külvárosában található templomhoz vezetett, járható volt. A koszorúslányok is gond nélkül megérkeztek, de a menyasszony még mindig nem volt sehol. Max már vissza akart menni, hogy beszámoljon a komor tekintetű vőlegénynek – ami nem túl örömteli feladat –, amikor megérkezett a menyasszony autója. Max megkönnyebbülten felsóhajtott. Végre!

A luxuslimuzin sötétített ablakán keresztül is láthatta a fehér fátylat, amely egy női arcot keretezett. Nikki Lucas... Max azonnal felismerte, bár csak két nappal korábban, a próbán találkozott vele. Mézszőke haj, gyengéd, barna szempár. Magas és karcsú. Igazán gyönyörű menyasszony! A boldog vőlegénynek megérte várnia rá.

A próbán olyan elbűvölő mosollyal üdvözölte Maxet, hogy egy pillanatra teljesen elvarázsolta. Nyitottan és szívélyesen viselkedett vele, pedig még soha nem látta. És ha tudta is, ki Max, túl udvarias volt ahhoz, hogy bármit is mondjon...

A próba zökkenőmentesen zajlott, és Maxnek az volt a benyomása, hogy Miss Lucas talpraesett és pontos. Nem az a fajta nő, aki késne a saját esküvőjéről.

Milyen játékot játszik Miss Lucas?

Apja mellette ült a kocsis hátsó ülésén. Miért nem sürgette a lányát? Ha ez az ő menyasszonya lenne – nem mintha Maxnak szándékában állt volna megnősülni –, akkor most elég dühös lenne.

A limuzin megállt. Odarohant a menyasszony ajtajához, és kinyitotta.

– Hát itt van! – Lenyelte a vádló szavakat, amelyek a nyelve hegyén voltak.

A menyasszony szinte ellenségesen nézett fel rá, semmi nyoma nem volt a tegnapi varázslatos mosolyának. A fátyollal keretezett arca sápadt volt, ajka szorosan összezárva. Miss Lucas elhárította a kezét, amikor segíteni akart neki, felhúzta a fodros, csipkés menyasszonyi ruhája alját, és kiszállt.

Nem volt bocsánatkérés, nem volt magyarázat.

– Azonnal vigyen el innen!

Max ránézett.

– Úgy érti, kísérjem be? Késésben vagyunk. A templom tele van vendégekkel, akik mind önre várnak. A vőlegényről nem is beszélve.

– Ő! – Miss Lucas olyan hevesen rázta meg a fejét, hogy a fátyla vadul lobogott a feje körül. – Nem megyek hozzá ahhoz a férfihoz. Azt hittem, képes vagyok rá, de nem megy.

Eközben az apja is kiszállt. Amint az ajtó becsukódott mögötte, az elegáns limuzin nagy csikorgással elhajtott. Max meghallotta a sofőr megjegyzését. Nyilvánvalóan nagyon dühös volt, amiért késésben van a következő fuvarhoz...

– Gondold át még egyszer, drágám! – könyörgött az idős férfi a lányának, és odaadta neki a fehér rózsacsokrot. – Nem futhatsz el egyszerűen az esküvőd előtt.

– Dehogynem! Nem fogsz lebeszélni róla, apa. Ha te nem segítesz, akkor Maxnek kell. Ez a legkevesebb, amit tehet, mint ennek a szemétládának a tanúja. – Félig összehúzott szemmel nézett Maxre. – Hacsak nem ő is ugyanolyan hazug szemétláda, mint a barátja.

Maxet a sértés teljesen váratlanul érte. Hova tűnt a próbán látható elbűvölő menyasszony?

– Nem tartom magam hazug szemétládának – válaszolta, miközben nehezen uralkodott magán.
– És ma az a kötelességem, hogy bekísérjelek a templomba az esküvőre.

– Nincs esküvő. Ha tisztességes ember vagy, akkor kötelességed segíteni nekem, hogy elmenjek innen. Azonnal. – A nő keze remegett, és nyugtalanul pillantott a templom felé.

Max legszívesebben otthagya volna a menyasszonyt. Az ilyen örültségekkel nem tudott mit kezdeni.

De akkor a menyasszony telt, rózsás ajka hirtelen remegni kezdett, és a szeme könnyes lett. Vajon félelem, rettegés vagy csalódás könnyei voltak, amelyeket alig tudott visszatartani?

Max elgondolkodott rajta, valójában mennyire ismeri a vőlegényt. A középiskolában együtt teniszeztek, de utána sokáig nem is hallottak egymásról, mígnem néhány héttel az esküvő előtt a vőlegény felvette vele a kapcsolatot, és meglepő módon megkérte Maxet, hogy legyen a tanúja. Lehet, hogy az idők során valóban szemét alakká vált? De Max vállalta, hogy tanú lesz, ez pedig megkövetelte, hogy szolidáris legyen a vőlegénnyel.

Az apa megragadta a lánya karját, mire a menyasszony feléje fordult.

– Sajnálom, apa, de nem tudom megtenni.

Tökéletesen manikűrözött kezével a templomra mutatott. A napfényben csillogott a nagy gyémántgyűrű az ujján.

– Kérlek, mondd meg mindenkinek, hogy maradjon, ne kelljen kidobni a sok ételt és italt. – Elhúzta a száját. – Talán valamelyikük belenyomja Alan hazug fejét a háromemeletes esküvői tortába.

– Megértem, hogy ideges vagy, de... – próbálta megnyugtatni Max.

Lámpaláz... Túlságosan is jól ismerte. Semmi sem volt idegőrlőbb, mint ország-világ szeme láttára megvédeni a bajnoki címét Wimbledonban.

– Ideges? – A nő arcát pír öntötte el, a szeme villámlott. – Nem vagyok ideges. Dühös vagyok!

– A fehér rózsákat fegyverként lengette maga előtt, és Max ösztönösen hátralépett. – Az esküvő elmarad.

– De miért? – Max tanácstalan volt. A próbán ez a nő még a föld felett lebegett a boldogságtól. Titokban irigyelte a vőlegényt a gyönyörű, temperamentumos menyasszonya miatt. A teniszben elért sportsikerei és az azzal járó női rajongás ellenére Max harmincévesen még mindig egyedülálló volt.

– Tudni akarod az okát? – A nő felhúzta finoman ívelt szemöldökét. – Mit szólnál négy okhoz? Két exfeleség és két gyerek!

Max a homlokát ráncolta. Tudta, hogy Alan elvált.

– Egyszer elvált, igen, de *nincsenek* gyerekei.

– Hazudott! Azért szerettem belé, mert gyereket akart, akárcsak én.

– Hogy jöttél rá?

– Az első felesége felhívott, hogy figyelmeztessen. Nem akarta, hogy én is csalódjak, mint ő. De Alan bosszúálló boszorkánynak nevezte. Aztán a második felesége is felhívott, hogy meséljen a hároméves ikerfiairól és arról, hogyan hagyta el őket Alan. Ő, és nem titkolta el azt sem, hogy Alan a csőd szélén áll, mert elköltötte az összes pénzét.

Max a homlokát ráncolta, a menyasszony apja pedig csalódottan sóhajtott. Nikki nemcsak ragyogó szépség volt, hanem rendkívül sikeres üzletasszony is. A tökéletes fogás egy házasságszédelgő számára.

– Hittél nekik? – kérdezte Max.

A nő megrázta a fejét.

– Eleinte nem, mert bíztam a vőlegényemben. De azért utánajártam a dolognak. A végső bizonyíték, hogy az exfeleségei igazat mondtak, akkor jött el, amikor be akartam szállni a limuzinba. – Elhalt a hangja, és veszélyesen közel állt a síráshoz. – Mégis, nagyon bizonytalan voltam. Annyira, hogy mindennek ellenére beültem a kocsiba. De most végleg eldöntöttem! Nem akarok és nem is tudok házasságot kötni egy hazug csalóval.

– Menj be, és mondd a szemébe! – tanácsolta Max.

– Nem tudnám elviselni a megaláztatást. – A nő kétségbeesetten nézett rá. – Te tudod, mit

jelent a megaláztatás.

Max elfintorodott. Persze hogy tudta. A gúnyos kommentek a katasztrofális wimbledoni döntőjével kapcsolatban, ahol súlyosan megsérült a könyöke, még mindig ott keringtek az interneten! A földre dobott ütő, a fájdalomtól eltorzult arca...

– Igen – válaszolta Max röviden. Ez tényleg nem volt szép emlék.

– Kérlek, segíts megszökni! Ebben a ruhában nem tudok taxi után futni.

Könnyek csillogtak a barna szemében, és a női könnyek látványától Max mindig elgyengült. De ő olyan férfi volt, aki tartotta a szavát. Ő volt a vőfély. Megtisztelő feladat, amelyet nagyon komolyan vett!

Max összeszorította a fogát. Össze kellett szednie magát, hogy ne törölje le gyengéden azt a könnycseppet a hüvelykujjával. Végül is Nikki Lucas még mindig egy másik férfi menyasszonya.

A nő hangja remegett, amikor hozzátette:

– Azt mondtad, hogy nem vagy szemét. Bizonyítsd be!

Nikki visszatartotta a lélegzetét, miközben Max Conway válaszára várt. Nem számított rá, hogy ő fog őrködni a templom előtt. Valójában alig ismerte a férfit. Csak annyit tudott róla, hogy híres teniszező, akinek izgalmas szerelmi életéről a média rendszeresen beszámolt.

Nikki csak akkor tudta meg, hogy egy ilyen híres a vőlegénye tanúja, amikor a próbán megismerkedett vele. Még egy titok Alantól, gondolta némi keserűséggel.

Izgatottan várta Max Conway válaszát. Ismét feltűnt neki, hogy rövid, világosbarna hajával és kék szemével ugyanolyan jól néz ki, mint a magazinok fotóin. Arcán egyértelműen látszott, hogy küzd magával. Nyilvánvalóan kötelesség és segítőkészség között ingadozott.

Nikkit ez nem érdekelte. Csak azt akarta, hogy segítsen neki eltűnni. Az óra ketyegett. Az apja már bevonult a templomba, hogy bejelentse, a menyasszony nem fog megjelenni az oltár előtt.

Ha el akar menekülni, akkor most kell megtennie!

– Tényleg biztos benne, hogy ezt akarja?

– Igen, igen, igen! – kiáltotta türelmetlenül.

Alan bármelyik pillanatban kijöhet. Megborzongott a gondolatra.

– Akkor nincs visszaút. Alan számára ez súlyos megaláztatás lesz.

– Az exfeleségeitől megtudni az igazat szintén nagyon megalázó volt. De még inkább az, hogy elhittem a hazugságait.

Megragadta Max sötét öltönyének ujját. Az első vendégek már lefelé jöttek a templom lépcsőjén. Elöl lépkedett az esküvői fotós, miközben a kameráját rájuk irányította.

Felemelte szoknyáját, készen arra, hogy elszaladjon. Még egy utolsó pillantást vetett Maxre.

– Segítesz vagy nem?

– Nem szeretem a hazugságokat.

– Ez akkor most egy igen?

Max válaszul megfogta a karját. A ruha áttetsző anyagán keresztül Nikki érezte a férfi meleg, erős ujjait.

– Az autóm a sarkon áll – mondta a férfi. – Fussunk!

Nikki elkezdett szaladni, de csak néhány lépést tett meg, aztán megbotlott. A rögös út, a bokáig érő ruha és a magas sarkú cipő nem kedvezett a gyors menekülésnek.

– Vedd le a cipődet! – utasította Max.

Nikki lerúgta őket. Az egyik a másik után repült a levegőbe, aztán a járdán végezte.

– És a virágot is.

A fehér csokor a fehér cipő közelében landolt, és a szürke aszfalton furcsa csendéletet alkottak az elveszett álmaiól.

De Nikki nem nézett vissza.

Épp az utcasaroknál jártak, amikor meghallották Alan dühös kiáltását. Nikki megborzongott. Max szorosabban fogta a karját, miközben magával húzta.

– Gyorsabban!

Bárcsak le tudná venni a menyasszonyi ruhát!

– Nem tudok olyan gyorsan futni, mint te... – tiltakozott, a következő pillanatban azonban Max könnyedén felemelte.

– Kapaszkodj! – Aztán elindult, és kétszer olyan gyorsan futott vele, mint korábban Nikki.

Max Conway magas, erőteljes testalkatú férfi volt, és híres a könyörtelenül erős ütéseiről. Nikki ösztönösen a nyaka köré fonta a karját, és izmos mellkasához simult.

– Nem... nem kell vinned – lehelte.

– De igen. Vagyis ha *tényleg* el akarsz menekülni a vőlegényed elől...

A férfi kissé ingerült hangjától megdermesztette. Azt hiszi, hogy csak fel akarta kelteni a figyelmet? Hogy lehetőséget akart adni Alannek, hogy diadalmasan visszavonszolja az oltárhoz?

Válaszolni akart, de aztán rájött, hogy ugyanúgy nem ismeri ezt a férfit, mint az őt.

Soha nem tenne ilyet! De Max ezt nem tudhatta.

Csak másodperceknek tűnt, mire megálltak egy átlagos autó mellett. Nikki meglepődött. Azt várta, hogy egy olyan ismert sportoló, mint Max Conway, valami feltűnőbb autóval jár. Hacsak nem akar észrevétlen maradni... Mindenesetre ez segít rajta, ha Alan megpróbálná követni. A forgalomban ez az autó csak egy lesz a sok közül.

Max letette, és a járda meleg volt a harisnyája alatt. Esküvői ruhát viselt, de nem volt rajta cipő.

Nikki hirtelen rettenetesen sebezhetőnek érezte magát, és tisztában volt a helyzet kínosságával. Most először kérdezte meg magától, hogy bölcs döntés volt-e megkérnie egy idegent, hogy segítsen neki megszökni. De Max magabiztos és felelősségteljes viselkedése miatt úgy érezte, megbízhat benne.

A férfi kinyitotta az utasoldali ajtót.

– Szállj be – mondta. – És siess!

Könnyebb mondani, mint megtenni ebben a terjedelmes, bő szoknyában. Gyors mozdulattal sikerült bekapcsolnia az övet, és az autó máris elindult.

– Társaságunk lesz – hangzott nemsokára a vezetőülés felől.

Nikki hátranézett. Alan futott utánuk, szorosan követte a koszorúslányruhában lévő nővére, akinek csinos arcát félelem és rémület torzította el. Az esküvői fotós látható lelkesedéssel követte a szökött menyasszonyt.

Nikki szíve hevesen dobogott. Most először fogta fel, mit tett. A döntése sok más emberre is hatással lesz. Még a szeretett nővérenek sem mondta el, mire készül.

De később jóvá fogja tenni. Jobb ideiglenesen megbántani néhány embert, mint örökre hozzákötnie magát egy csalóhoz...

Nem tartott sokáig, mire odaérték a Double Bayben található ízléses lakásához.

Max Conway kiszállt, és kinyitotta neki az utasoldali ajtót. Alan soha nem tett volna ilyet...

– Au! – Nikki összerezsent, amikor egy éles kavics beleszúrt a talpába.

– Hadd segítsek! – Mielőtt tiltakozhatott volna, Max máris újra felemelte, és az ajtóhoz vitte.

– Ez nagyon lovagias tőled – pirult el Nikki.

– Nincs semmi lovagias abban, ha a vőfély elszökik a menyasszonnyal – mosolygott Max.

– De a menyasszony nagyon, nagyon hálás neked.

Még mindig a karjában tartva a nőt, Max beütötte a PIN-kódot, amit Nikki diktált neki. Meglökte a lábával az ajtót, és bevitte a lányt. Mintha egy igazi menyasszonyt vinne át a nászéjszaka előtt a küszöbön! Zavarba ejtő gondolat...

Amikor Max észrevette, hogy Nikki zavarban van, nyomban letette. A lány idegesen simított végig a ruháján.

– És most mi lesz veled? – kérdezte a férfi.

– Azt tervezem, hogy bezárkózom a lakásomba.

– És aztán?

– Van egy tervem.

Valójában azonban nem volt. Az eredeti tervük szerint ma egy luxusszállodában töltenék a nászéjszakát, másnap pedig egy még drágább dubaji szállodába repültek volna nászútra.

– De nem fogom elárulni neked. Akkor azt mondhatod az embereknek, hogy nem tudod, hol

vagyok – folytatta Nikki.

– Alanre gondolsz?

A nő bólintott.

– Tényleg nem akarom, hogy megtalálja. És nem akarom még kellemetlenebbé tenni a helyzetet, mint amilyen már így is.

– Megértem.

– Még egy dolog... – Nikki megfogta az eljegyzési gyűrűjét, amelyet olyan boldogan viselt, és levette az ujjáról. – Visszaadnád neki, kérlek? Nekem már nincs rá szükségem.

Max bólintott. Elvette a gyűrűt, és meleg ujjai megérintették a lányét. Nikki elhúzta a kezét, és gyorsan elhessegette a zavarba ejtő bizsergést, amely átjárta. Az ég szerelmére, épp az imént ment volna hozzá egy másik férfihoz! Hogyan érezhet ilyen vonzalmat a vőfély iránt? Egy olyan férfi iránt, aki régebben megcsalta a barátnőjét, és apasági perbe keveredett!

Kínos csend telepedett rájuk.

– Köszönöm, hogy segítettél – mondta neki végül. – Nagyon kedves volt tőled.

– Nem vagyok rá büszke, mert ezzel megsértettem az elveimet. És nem vagyok meggyőződve arról sem, hogy ez egy helyes döntés. Remélem, nem fogod megbánni.

Az Alan iránti harag újra fellángolt Nikkiben.

– Van még egy dolog, amit nem tudsz a barátodról, Alanról. Az ikrei születése után vazektómiát csináltatott, így már nem lehet gyereke. Pedig állandóan a jövőbeli gyerekeink nevéről beszélgettünk! Azon gondolkodtunk, milyen színű lesz a szemük... Vajon elmondta volna nekem valaha is, hogy meddő? Vagy talán még meddőségi kezelésre is elküldött volna, ha nem esem teherbe?

– Erre eláll a szavam – mondta Max, és összepréselte az ajkát.

Természetesen nem kritizálhatja a barátját, gondolta Nikki. Végül is ő, a világhírű teniszező, szintén megcsalta a barátnőjét, és hazudott.

– Soha nem fogom megbánni, hogy elhagytam ezt a szörnyű pasit. De a családom és a barátaim miatt nagyon sajnálom a mai esetet. Jobban utána kellett volna néznom a vőlegényem múltjának, mielőtt beleegyeztem, hogy hozzámenjek valakihez, akit valójában egyáltalán nem ismertem... Annyira szerettem volna férjhez menni, gyereket szülni!

– Sok szerencsét kívánok a mostani terveidhez – mondta Max komolyan.

– Nem bántam meg, hogy megbíztam benned.

Max segített neki, és ez az egyetlen dolog, ami számít.

Önkéntelenül is előrehajolt, és megcsókolta az arcát, de ő nem viszonzta. Miért is tette volna? Végül is ő épp az imént szökött el a jóbarátja elől.

– Szívesen felajánlanám, hogy valamikor én is megteszem érted ugyanezt, de valószínűleg nem szeretnéd, igaz?

Megjegyzése ferde mosolyt csalt a teniszező arcára, aki máris indult. Nikki nézte, ahogy széles vállú, atletikus alakja eltűnik a kocsiban.

Soha többé nem fogja látni Max Conwayt, kivéve, ha a tévében egy rangos tenisztornán ütögeti a labdát.

2. FEJEZET

Hat hónappal később

Max nem szórakozásból jött az indonéziai Nusa Lembongan kis szigetére. Korábbi látogatásai során a közeli Balin, a barátainál lakott a luxusvillájukban, ahol képzett személyzet gondoskodott a kényelméről. A strand közelében, a divatos Seminyakban gyönyörű kilátás a tengerre egy szikláról.

Az elmúlt hat hónapja pokoli volt. Minden, ami rosszul sülni kezdett, rosszul is alakult. Szakmailag és magánéletileg egyaránt. Azt remélte, ezen a szigeten újra talpra állhat, és terveket szőhet a jövőre nézve.

Tegnap bejelentkezett a *Big Blue Bungalows*-ba, egy kis, családi tulajdonban lévő üdülőhelyre a Frangipani-öbölben, a sziget délnyugati részén. A létesítmény kényelmes volt, anélkül hogy luxushotel lett volna, és megvolt a maga egzotikus varázsa.

Nusa Lembongan sokkal csendesebb hely volt, mint Bali, sok robogóval, kerékpárral és kevés autóval meg turistával. Még nem volt ott huszonnégy órája sem, máris körbejárta a fél szigetet a bérelt kerékpárjával. A barátja, aki ajánlotta neki a szigetet, figyelmeztette, hogy talán pár nap után már unatkozni fog. Max kételkedett benne. Csak pihenni akart, messze mindenkitől, aki elvárásokat támasztott vele szemben. És messze a médiától.

A sportbeli sikereivel Max az évek során egyre jobban a figyelem középpontjába került. A bulvársajtó vad spekulációkba bocsátkozott a magánéletéről, és egyenesen hamis állításokat tett közzé. Amikor egy kolléganőjével ebédelt, azonnal viszonyt sejtettek. Az akkori barátnője nem bírta sokáig, és szakított vele. A legrosszabb azonban az az eset volt, amely ahhoz a katasztrofális balesethez vezetett – és a karrierje végéhez.

Max nem hozta nyilvánosságra a visszatérését Sydney-be, de beleegyezett, hogy Alan tanúja lesz a diszkrét, zártkörű esküvőn. Most már úgy tűnt, Alan a saját sötét célja érdekében nem akarta, hogy a nyilvánosság is jelen legyen. Az esküvői fotós azonban teljes mértékben kihasználta, hogy a megfelelő időben és helyen volt jelen, eladta a képeket a bulvársajtónak.

Max lett a főszereplője a szökött menyasszony történetének, és egész Sydney lenyűgözve követte a sztorit. Pedig Maxnek éppen most lett volna a legnagyobb szüksége a magánszférára. A fotók fejfájást okoztak neki. Különösen azok, amelyeken egy másik férfi menyasszonyát vitte a karjában. És azok az ízléstelen címlapok...

Egy kis unalom biztosan jót fog tenni neki...

A Frangipani-öbölből Jungut Batu faluba biciklizett, ahol a motorcsónakok kikötöttek. Max előző nap maga is megtette ezt az utat, és miután megérkezett, az egyik *warungan*-ban, egy kis családi étteremben különösen finom *nasigorenget* evett. Ma délben egy másik specialitást akart kipróbálni az étlapról, hozzá pedig egy jéghideg indonéz sört. Ez volt az első alkalom, hogy ilyen egyszerűen utazott, és beolvadt a hátizsákos turisták közé. Máris jót tett neki a lassabb életritmus.

Tenisztehetsége már korán megmutatkozott, amikor még alig tudta tartani az ütőt. Míg iskolatársai a vakációk alatt felfedezték Európát, ő végig edzett. Később a szüneteket PR-kampányokkal töltötte, amelyeket a szponzorai szerveztek. A teniszből volt az élete, reggeltől estig. Még a luxusnyaralásokon is mindennap edzett. Sőt még karácsonykor is, amikor a riválisai nem mentek ki a pályára, és ez némi előnyt jelentett számára.

Amennyire tudta, Nusa Lembonganon nem is volt teniszpálya...

Max élvezte a meleget, a végtelen kék tenger látványát és a fűszeres illatokat, amelyek annyira eltértek a megszokottól. Az emberek ezen a vidéken híresek voltak a barátságosságukról, és meleg, nyílt mosolyuk sokat segített neki abban, hogy jobban érezze magát.

A közelben egy hajó kirakta az utasait, köztük turistákat is. Max megállt, hogy végignézzék a jelenetet. Amikor az emberek kiszálltak a hajóból, izgatott kiáltásokat hallottak: németül, hollandul,

franciául, kínaiul és angolul. Max lenyűgözve nézte a helyi nőket is, akik nehéz, élelmiszerekkel teli ládákat egyensúlyoztak a fejükön.

Egy nagy hátizsákos, fiatal nő keltette fel a figyelmét. Tipikus hátizsákos utazónak tűnt, bő, színes hippinadrágban, – amelyet felhajtott –, vékony fehér felsőben és fonott szalmakalapban kócos, szőke haján. Miközben a strand felé sétált, egy másik turistához fordult, és vidáman felnevetett, amikor az válaszolt valamit.

Max megdermedt. Ez a nevetés és ez a profil ismerősnek tűnt neki.

Egy pillanatra azt hitte... De nem, az nem lehet!

Aztán a lány megfordult, és Max meglátta az arcát. *Nem ő volt az.* A nő, akit soha többé nem akart látni... hiszen ő a felelős azért a pokolért, amivé az élete Sydney-ben vált...

– *Terima kasih.*

Nikki megköszönte a legénységnek a segítséget, amikor elhagyta a hajót, hogy átgázoljon a hűvös vízen a partig. Sanurban volt, hogy gyógyszereket vegyen a barátnője, Maya számára.

Miután teljesítette a feladatát, és visszatért Nusa Lembonganra, gondolatai ismét a munkájára terelődtek. Ma délután, ha az áramlatok engedik, ismét sznorkeltúrát szervez. A csodálatos klímájú július nagyon népszerű volt a turisták körében. A főszezonban folyamatosan érkeztek az egynapos kirándulók és a hosszabban itt-tartózkodó vendégek. Aki a megszokott turisztikai útvonalaktól kissé eltérő nyaralási élményt keresett, az Nusa Lembonganra jött.

Ahogy a part felé közeledett, észrevette, hogy egy férfi intenzív pillantása rászegeződik. Vonzó fickó volt. Magas, széles vállú, napszitta hajjal, szexi, háromnapos borostával. Kék rövidnadrágja és fehér pólója kiemelte atletikus, izmos testét. De ő nem keresett férfitársaságot. Most nem. És talán soha többé sem. Az Alannel kapcsolatos csalódása túlságosan megviselte.

Figyelmen kívül hagyta az idegent, de az továbbra is bámulta. Részt vett vajon az egyik általuk vezetett sznorkelő túrán?

Nem, hiszen emlékezne rá, olyan jóképű.

Csak amikor közelebb ért, akkor ismerte fel: *Max Conway!*

Düh és frusztráció öntötte el, szinte érezte a keserűség ízét a szájában. Hat hónap után Alan már rég feladta, hogy megkeresse, nem?

Most viszont úgy tűnt, mintha a vőfélyt küldte volna rá.

Átmasírozott a homokon, hogy szembesítse a férfit a szálnalmas tétével. Nem volt oka kedvesnek lenni vele.

– Mi a fenét keresel itt?

A férfi kék szeme nem túl barátságosan szegeződött rá.

– Ugyanezt kérdezhetném én is.

De Nikki nem tartozott neki magyarázattal.

– Alan küldött, hogy visszavigyél Sydney-be? Ha igen, akkor...

– Nem. Miért tenne ilyet? És miért akarnám elvállalni?

– Nyilvánvalóan nem hagyott fel az üldözésemmel.

Max vállat vont.

– Ahhoz nekem semmi közöm. A meghíúsult esküvő óta nem láttam a fickót.

A hangja olyan határozott, a tekintete olyan őszinte volt, hogy Nikki hitt neki.

Max ösztönösen megérintette az orrát, amely hat hónapja eltörött.

– Alan nem fogadta túl jól, amikor visszaadtam neki az eljegyzési gyűrűt.

A lány lelkiismerete felébredt. Az ő hibája volt, hogy belerángatta a vonakodó tanút az ő kis drámájába. Nem mintha egy pillanatig is megbánta volna. Még mindig megborzongott, ha arra gondolt, milyen nagy szerencséje volt, amikor megúszta a házasságot Alannel.

– Az volt a válasza, hogy behúzott nekem egyet.

Nikki összerezsent. A tanú és a vőlegény fotói megjelentek a médiában. Mindenki azt hitte, hogy a két férfi érte verekedett össze. A fotós, akit az esküvőre szerződtettek, biztosan egy kisebb vagyont keresett azokkal a képekkel.

– Eltörte az orrod?
– Volt már rosszabb sérülésem is. – Max hűvösen mosolygott. – Hidd el, Alan rosszabbul járt, mint én!

Nikki titokban örült ennek. Azok után, amit Alan az exfeleségeivel és vele tett, többet érdemelt, mint egy pofont.

– De barátok voltatok!

– Nem mennék olyan messzire, hogy barátságról beszéljek – mondta Max Conway, és megrázta a fejét. – Tinédzserkorunkban ismerkedtünk meg egy tenisztáborban, és jóbarátok lettünk. Ő nem volt elég tehetséges és kitartó ahhoz, hogy versenyezzen. Amikor abbahagyta a teniszt, eltávolodtunk egymástól. Egészen a közelmúltig nem is találkoztunk. Évekig külföldön éltem, ő pedig éppen egy hosszú melbourne-i tartózkodás után érkezett Sydney-be. Meglepődtem, amikor megkért, hogy legyek a tanúja, de azt mondta, hogy minden barátja Melbourne-ben él.

– A harmadik tervezett esküvőre valószínűleg elfogytak a tanúi. – Nikki nem tudta elnyomni a cinikus felhangot.

– Lehet...

– Nem akartalak megsérteni – sietett hozzátenni a lány. – Szerencsés volt, hogy vállaltad.

A férfi vállat vont.

– Bolond voltam, hogy beleegyeztem.

– Sajnálom, ha...

Max megfogta a karját.

– Menjünk el valahova, ahol nyugodtan beszélgethetünk. Nem akarok hallgatóságot.

A lány bólintott, és követte őt a strand egy csendesebb részére, ügyelve rá, hogy ne botoljon meg a hajókötelekben. Max egy pálmafa árnyékában megállt. A lány levette a hátizsákját, és a homokra tette.

– Sajnálom, hogy harapós voltam – mondta. – Még mindig Alanhez tárltlak, pedig olyan kedves voltál, hogy segítettél nekem!

A férfi egy kurta bólintással elfogadta a bocsánatkérését.

Ez a szakáll hihetetlenül jól áll neki...

– Ha nem azért jöttél, hogy Alan megbízásából utánam nyomozz, akkor mit keresel itt?

– Miért jön valaki egy trópusi szigetre? – nevetett Max.

– Nem szeretném, ha valaki megtudná, hogy Nusa Lembonganon nyaralok. Hálás lennék, ha megtartanád magadnak a titkot.

A legtöbb ember csak pár napot töltött a szigeten. Ha valaki nem akart szörfözni vagy sznorkelezni, akkor nem sok program akadt.

Nikki nem tudta, aggódnia kellene-e. Csak a családja és a legközelebbi barátai tudták, hová menekült hat hónappal ezelőtt. És ennek így is kell maradnia!

A férfi most a hátizsákjára mutatott.

– Csak egynapos kirándulásra jöttél?

Nem kellett kimondania, hogy „remélem”, Nikki leolvasta az arcáról.

– Itt élek.

– Micsoda?!

A legutóbbi találkozásuknak valóban kellemetlen következményei lettek Max számára! A média kegyetlenül üldözte a botrányos esküvő után. Elszántan próbáltak romantikus viszonyt kreálni a szökött menyasszony és a vőfély között. Ő maga elmenekült, Max viszont Sydney-ben maradt...

– Emlékszel, hogy azt mondtam, van egy tervem?

Max bólintott.

– Nos, valójában nem volt tervem. Az esküvő másnapján ide menekültem, hogy az indonéziai barátnőmnél átgondoljam, hogyan tovább. Osztálytársam volt a sydney-i leányiskolában, és azóta barátnők vagyunk. Koszorúslány lett volna az esküvőn, de aztán vele repültem ide. Ő és a férje egy üdülőhelyet vezetnek. Itt maradtam, hogy segítsek nekik. És még mindig itt vagyok.

– Ez a sziget elég kicsi – mondta Max vállat vonva. – Csak négy kilométer széles, azt hiszem. De